

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **E.**, so sídlom v B., zastúpenej spoločnosťou T., so sídlom v B., proti odporcom **1/ E. S. T.**, bývajúcej v T. a **2/ M. S.**, bývajúcemu v T., **o zaplatenie 498,80 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 16 C 199/2013, o dovolaní Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 17. decembra 2013 sp. zn. 9 Co 416/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Združenie na ochranu občana spotrebiteľa H., je povinné zaplatiť navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania v sume 30,56 €, do troch dní na účet spoločnosti T., so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka návrhom doručeným Okresnému súde Levice 20. februára 2013 žiadala súd, aby zaviazal odporcov 1/ a 2/ na zaplatenie 498,80 € s príslušenstvom z titulu neuhradenia splátok úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere č. X..

Dňa 11. apríla 2013 bolo súdu prvého stupňa doručené oznámenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. (ďalej aj „občianske združenie“) o vstupe vedľajšieho účastníka do konania na strane odporcov.

Dňa 25. júla 2013 bolo súdu prvého stupňa doručené podanie navrhovateľky, ktorým podala námietku proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania v tzv. skrátenom konaní

a žiadala súd, aby nepripustil vstup občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov do konania.

Okresný súd Levice uznesením z 13. septembra 2013 č. k. 16 C 199/2013-70 pripustil vstup Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 93 ods. 1, 2, 3 O.s.p., poznámkou 10a k § 93 ods. 2 O.s.p., ako aj § 2 bod 1 Stanov Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H.. Uviedol, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a predmetom činnosti vedľajšieho účastníka je ochrana záujmov spotrebiteľa, preto občianske združenie je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. v spojení so zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene a doplnení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, legitimované priamo zákonom na vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. V tomto prípade nebolo potrebné preukazovať hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania.

Krajský súd v Nitre uznesením zo 17. decembra 2013 sp. zn. 9 Co 416/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že nepripustil vstup Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov. V odôvodnení uviedol, že konanie majúce povahu tzv. skráteného konania nadobudne atribúty sporového konania až včasným podaním odôvodneného odporu odporcom, v dôsledku čoho sa platobný rozkaz zrušuje a súd nariadi pojednávanie. Až po takomto procesne účinne uplatnenom úkone odporcu môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávnych ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 1 O.s.p.). Ak teda Združenie na ochranu občana spotrebiteľa H. podaním z 8. apríla 2013, doručeným súdu prvého stupňa 11. apríla 2013 (č. 1. 27 spisu), oznámilo súdu prvého stupňa, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu účastníkov – E. S. a M. S., nenastali týmto úkonom účinky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva. Nebol tu teda procesne relevantný dôvod na to, aby súd prvého stupňa uviedol občianske združenie ako vedľajšieho účastníka do záhlavia platobného rozkazu. Rovnako mu nemal súd prvého stupňa doručiť platobný rozkaz. Ak napriek tomu bolo tak urobené, nevznikli v súvislosti s týmto doručením procesné následky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva a práva na podanie odporu proti platobnému rozkazu (ktorý naostatok

medzitým, keďže odporcovia proti nemu odpor nepodali, 17. augusta 2013 nadobudol právoplatnosť).

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podalo občianske združenie dovolanie. Namietalo, že zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tvrdilo, že odvolací súd pri posudzovaní veci opomenul zmysel a účel právnej úpravy zakotvenej v ustanovení § 93 ods. 2 v spojení s § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. Pre vstup vedľajšieho účastníka do konania sa nevyžaduje súhlas odporcu, teda účastníka, na strane ktorého chce vedľajší účastník v konaní pôsobiť a ktorého záujmy chce podporovať. Vstup spotrebiteľského združenia do konania zákon v ustanovení § 93 ods. 2 O.s.p. totiž priamo predpokladá. Uviedlo, že zo žiadneho ustanovenia procesného kódexu nie je možné vyvodiť záver, aby pre účinný vstup vedľajšieho účastníka do konania sa vyžadoval výslovný súhlas hlavného účastníka, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, ak vstúpil do konania „z vlastného podnetu“. Ďalej uviedlo, že to, či sa jedná o konanie sporové alebo nespоровé nedeterminuje to, či je odporca v konaní pasívny alebo sa aktívne bráni a ani to, či sa jedná o konanie skrátané alebo nie. Len z pasivity odporcu totiž nemožno vyvodiť, že s nárokom súhlasí, a už vôbec nie to, že z tohto dôvodu ide o konanie nespоровé. Rovnako nemožno za nespоровé konanie považovať konanie skrátané, a to len z dôvodu, že v ňom zatiaľ odporca neprezentoval svoju obranu. Ani v konaní vedenom príkladmo v reg. "C" totiž nemusí odporca produkovať obranu, čo však neznamená, že nárok uznáva, a už vôbec nie to, že sa jedná o konanie nespоровé. Pri svojej argumentácii odkázalo na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a súdneho dvora EÚ. Uviedlo, že odvolací súd postupoval v rozpore s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa. Občianske združenie navrhlo, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k dovolaniu občianskeho združenia uviedla, že kým odporca nepodá odpor proti platobnému rozkazu, nenastanú ani účinky vzniku vedľajšieho účastníctva. Odvolávala sa pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 135/2013, 1 Cdo 210/2012, 6 Cdo 420/2012 a 4 Cdo 209/2013. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľka zastáva názor, že vedľajšie účastníctvo v skrátanom konaní nie je prípustné a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

dovolanie Občianskeho združenia zamietol, resp. aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas subjekt, ktorý bol účastníkom odvolacieho konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. Občianske združenie nenamietalo a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súdoch nižších stupňov nevyskytol procesný nedostatok, ktorý by vykazoval znaky tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Ani vada tejto povahy nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Z obsahu dovolania vyplýva, že občianske združenie v tomto opravnom prostriedku uplatnilo dovolacie dôvody v zmysle § 237 písm. f/ a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Podľa názoru dovolateľa došlo zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu k odňatiu mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci

(§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z obsahu dovolania vyplýva, že občianske združenie tieto dovolacie dôvody vyvodzuje z toho, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď nepripustil, aby do konania na strane odporcov vstúpilo občianske združenie s dôvodením, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva nemôžu nastať v tzv. skrátanom konaní.

Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O.s.p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O.s.p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

Vedľajšie účastníctvo je teda formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov (sporných strán). Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté

jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. („Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.“) možno síce vyvodiť, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov, jej vstup do konania nie je však prípustný v každom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedený zmysel vedľajšieho účasti (pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov), treba ustanovenie § 93 ods. 3 O.s.p., pokiaľ ide o vznik účinkov vedľajšieho účasti, vykladať tak, že účinky vzniku vedľajšieho účasti môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho obsah a účel. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie (porov. napr. Rubeš, J. In Handl, V. a kol. Občanský soudní řád, Komentář, Panorama Praha, 1985, str. 418). To však neplatí napríklad pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje v tzv. skrátanom konaní, ktoré v porovnaní s obvyklým priebehom reálneho sporového konania vykazuje výrazné odlišnosti, keďže sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez dokazovania vo vlastnom zmysle slova (porov. Rubeš, J. In cit. dielo, str. 421). Pokiaľ žalovaný v tzv. skrátanom konaní, v ktorom sa platobný rozkaz vydáva spravidla bez jeho vypočutia, len na základe skutočností uvádzaných žalobcom a žaloba sa žalovanému doručuje až spolu s platobným rozkazom, nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu, nemôže tak procesne účinne urobiť ani iný subjekt, domáhajúci sa vstupu do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. Vstupom takého subjektu do konania sa totiž nemôže naplniť zmysel vedľajšieho účasti, ktorým je „pomoc v spore“.

Konanie majúce povahu tzv. skrátaného konania nadobudne atribúty sporového konania až včasným podaním odôvodneného odporu žalovaným, v dôsledku čoho sa platobný rozkaz zrušuje a súd nariadi pojednávanie. Až po takomto procesne účinne uplatnenom úkone žalovaného môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účasti, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 2 O.s.p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 1 O.s.p.).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd sa plne stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že účinky vedľajšieho účastníctva v štádiu tzv. skráteného konania nenastanú.

Odvolací súd rovnako správne konštatoval, že ak občianske združenie podaním z 8. apríla 2013 (č. 1. 27 spisu), oznámilo súdu prvého stupňa, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu účastníkov – E. S. a M. S., nenastali týmto úkonom účinky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva. Nebol tu teda procesne relevantný dôvod na to, aby súd prvého stupňa uviedol občianske združenie ako vedľajšieho účastníka do záhlavia platobného rozkazu. Rovnako mu nemal súd prvého stupňa doručiť platobný rozkaz. Ak napriek tomu bolo tak urobené, nevznikli v súvislosti s týmto doručením procesné následky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva a práva na podanie odporu proti platobnému rozkazu (ktorý naostatok medzitým, keďže odporcovia proti nemu odpor nepodali, 16. augusta 2013 nadobudol právoplatnosť).

„Začatie“ sporového konania v zmysle § 174 ods. 2 O.s.p. včasným podaním odôvodneného odporu môže iniciovať len žalovaný, nie aj tretia osoba, ktorá sa nestala procesne účinným spôsobom (vedľajším) účastníkom konania. Totižto iba žalovaný disponuje oprávnením dať procesne významný podnet na pokračovanie v konaní, v ktorom sa potom, okrem iných, uplatní prejednacía zásada a zásada kontradiktórnosti. Iba žalovaný rozhoduje o tom, či mieni v spore pokračovať a je výlučne na jeho vôli, či podá odpor proti platobnému rozkazu.

V tomto smere dovolací súd považuje za potrebné navyše uviesť, že odporca (žalovaný) môže mať záujem na riadnom splnení si dlhu, resp. môže mať akýkoľvek iný dôvod pre to, aby bolo konanie právoplatne ukončené a očakáva procesný následok svojej pasivity spočívajúci v nadobudnutí právoplatnosti platobného rozkazu. V takomto prípade by podanie odporu vedľajším účastníkom odporovalo úkonu odporcu, ktorý sa voči platobnému rozkazu zákonným spôsobom nebránil a tým s obsahom predmetného platobného rozkazu konkludentne súhlasil. Ani prípadný včasný súhlas odporcu (žalovaného), na podanie odporu vedľajším účastníkom, nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 172 O.s.p., podľa ktorého je na podanie odporu subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný) a teda nie „účastník“ ako to stanovuje § 201 O.s.p. Preto dovolací súd uzatvára, že vedľajší účastník nemá oprávnenie podať odpor proti platobnému rozkazu.

Uvedený výklad dovolacieho súdu sa neprieči rozhodovacej praxi súdov, ako to nesprávne tvrdí dovolateľ. Ním v dovolaní prezentované rozhodnutia riešia procesné postavenie vedľajšieho účastníka v iných štádiách sporového konania.

Vyššie uvedené závery o neprípustnosti vedľajšieho účasti v konaní predchádzajúcom vydaniu platobného rozkazu plne platia pre všetky typy vedľajšieho účasti, t. j. aj pre vedľajšie účasti právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, akou je aj dovolanie podávajúce občianskym združením. Dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú námietku občianskeho združenia, že postup a rozhodnutie odvolacieho súdu sú naostatok v rozpore aj „s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa deklarovanej v čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ, ale aj v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ.“ Ochranu práv spotrebiteľa môžu príslušné právnické osoby plne realizovať v riadnom sporovom konaní.

V preskúmvanej veci nie je namieste argumentácia rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/10 zo dňa 14.6.2012. Uvedené rozhodnutie sa totiž týka španielskej právnej úpravy, ktorá neoprávňuje súd, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, ex offio a alimine rozhodnúť o neplatnosti nekalých podmienok, keďže sa ich prípadná nekalá povaha (podľa španielskej právnej úpravy) posudzuje v rámci všeobecného právneho konania, ktoré sa začne iba v prípade, že dlžník podá odpor. Avšak Občiansky súdny poriadok obsahuje ustanovenie § 172 ods. 9 O.s.p., ktoré ukladá súdu povinnosť nevydať platobný rozkaz na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

Podobne § 172 ods. 7 O.s.p. obsahuje ustanovenie, ktoré ukladá súdu povinnosť v prípade, že sa v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatňuje právo, ktoré je sčasti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi (a teda aj v rozpore s ustanoveniami § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy), so súhlasom navrhovateľa, vydať platobný rozkaz len v tej časti, ktorej sa rozpor netýka. Prípadný nesúhlas navrhovateľa môže byť dôvodom pre nevydanie platobného rozkazu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie občianskeho združenia ako nedôvodné zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti občianskemu združeniu, ktoré v dovolacom konaní úspech nemalo (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 93 ods. 4 O.s.p.). Navrhovateľka podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 7. mája 2014 [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 vyhlášky zníženej o 1/2 (§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky) a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 17,43 €. Odmena spolu s režijným paušálom 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH 5,09 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) činí celkom 30,56 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová